

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/9/2023
Identifikačné číslo spisu:	1522010056
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1522010056.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom dňa 24. apríla 2024 v Bratislave v trestnej veci obvineného P. B. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) Trestného zákona, o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 7T/4/2022, z 20. apríla 2022 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky o d m i e t a.

Odôvodnenie

Uznesením bývalého Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 7T/4/2022, z 20. apríla 2022 bolo podľa § 290 ods. 1 Trestného poriadku s použitím § 281 ods. 1 a § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku zastavené trestné stíhanie obžalovaného P. B. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) Trestného zákona, ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, ako je uvedené v uznesení. Trestné stíhanie bolo zastavené z dôvodu, že je podmienené súhlasom poškodeného a tento bol vzatý späť.

Proti tomuto uzneseniu podal dovolanie minister spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože ním bol podľa jeho názoru porušený zákon v ustanoveniach § 281 ods. 1 a § 9 ods. 1 písm. f) Trestného zákona v prospech obvineného. V dovolaní uviedol, že podľa § 211 Trestného poriadku trestné stíhanie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 a § 158, ohrozovania pohlavnou chorobou podľa § 167, neposkytnutia pomoci podľa § 177 a § 178, porušovania domovej slobody podľa § 194, ochrany súkromia v obydli podľa § 194a, porušovania tajomstva prepravovaných správ podľa § 196 a § 197, krádeže podľa § 212, sprenevery podľa § 213, neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 215, neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 a § 217, neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218, neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219, podvodu podľa § 221, úžery podľa § 235, zatajenia veci podľa § 236, porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 a § 238, poškodzovania veriteľa podľa § 239, zvýhodňovania veriteľa podľa § 240, poškodzovania cudzej veci podľa § 245 a § 246, poškodenia a zneužitia záznamu

na nosiči informácií podľa § 247, porušovania autorského práva podľa § 283, krivého obvinenia podľa § 345, nebezpečného prenasledovania podľa § 360a, ohovárania podľa § 373, poškodzovania cudzích práv podľa § 375 Trestného zákona proti tomu, kto je vo vzťahu k poškodenému osobou, voči ktorej by mal poškodený ako svedok právo odoprieť výpoveď, ako aj pre trestný čin opilstva podľa § 363 Trestného zákona, ak inak vykazuje znaky skutkovej podstaty niektorého z týchto trestných činov, možno začať a v už začatom trestnom stíhaní pokračovať iba so súhlasom poškodeného. Ak je poškodených jedným skutkom niekoľko, stačí súhlas len jedného z nich. To sa nepoužije, ak takým činom bola spôsobená smrť alebo poškodeným je štát, obec, vyšší územný celok, právnická osoba s majetkovou účasťou štátu alebo právnická osoba, ktorá hospodári s verejnými financiami.

Poukázal ďalej na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 185/2020, z ktorého vyplýva, že právny záver, podľa ktorého súhlas s trestným stíhaním sa vyžaduje len od takého poškodeného, ktorý je fyzickou osobou majúcou konkrétny vnútorný pomer k páchatelovi (nie teda od právnickej osoby), nie je pri výklade Trestného poriadku ústavne udržateľný. Tým, že zákonodarca v ustanovení § 211 ods. 2 Trestného poriadku ustanovil ako výnimku z pravidla o potrebe súhlasu poškodeného na trestné stíhanie konkrétnej osoby ako obvineného v prípade trestných činov vymenovaných v ustanovení § 211 ods. 1 Trestného poriadku viaceré taxatívne vymenované typy právnických osôb ako poškodených, zároveň určil, že v prípade ostatných (iných než vymenovaných) typov právnických osôb je potrebné použiť ustanovenie § 211 ods. 1 Trestného poriadku (v zmysle súhlasu poškodeného na trestné stíhanie dotknutej osoby). To platí bez ohľadu na z povahy veci vyplývajúcu absenciu vzťahu poškodeného (ako právnickej osoby) k osobe potencionálneho obvineného, ktorý je vymedzený v naostatok označenom ustanovení (právo poškodeného odmietnuť vypovedať proti dotknutej osobe ako svedok). Ustanovenie § 211 ods. 2 Trestného poriadku má teda v uvedenom smere povahu „lex specialis“ a nie je citovanou podmienkou podľa odseku 1 tohto ustanovenia obmedzené. Keďže ide o bazálnu podmienku trestného stíhania konkrétnej osoby ako obvineného, základné právo byť stíhaný len spôsobom, ktorý ustanovuje zákon (čl. 17 ods. 2 prvá veta ústavy), môže byť naznačeným nesprávnym výkladom ustanovení § 211 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku (v ich vzájomnej súvzťažnosti) porušené.

Poukázal tiež na skutočnosť, že aj najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach nevyklúčil právnické osoby z okruhu poškodených osôb, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 211 ods. 2 Trestného poriadku (3Tdo/16/2020). Rovnako aj použitím teleologického výkladu nemožno dospieť k záveru, že by zákonodarca zamýšľal nepriznať právnickej osobe totožné oprávnenia ako osobe fyzickej. Súhlas poškodeného s trestným stíhaním musí byť uvedený minimálne písomnou formou a ak nebol v tejto forme daný, požiada orgán činný v trestnom konaní poškodeného pri výsluchu, aby sa vyjadril či súhlas s trestným stíhaním udeľuje.

Následne minister poukázal na ustanovenia § 9 ods. 1 písm. f), § 46 ods. 1, § 130 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku a skonštatoval, že v predmetnom trestnom stíhaní nebol súhlas s trestným stíhaním zo strany poškodeného vôbec potrebný, pretože obvinený nemá s poškodenou spoločnosťou Tesco Stores žiaden vzťah, ani väzbu. Rovnako sa napokon vo svojom výsluchu vyjadril zástupca poškodeného.

Keďže v danom prípade nebolo na trestné stíhanie obvineného potrebné udelenie súhlasu poškodeného a následne bolo trestné stíhanie pre absenciu súhlasu zastavené, bol napadnutým uznesením okresného súdu, podľa názoru ministra spravodlivosti, porušený zákon v prospech obvineného v ustanoveniach § 281 ods. 1, § 9 ods. 1 písm. f), § 211 ods. 1 Trestného poriadku a toto porušenie zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného, keď voči nemu nebola vyvedená trestnoprávna zodpovednosť.

Vzhľadom na vyššie uvedené minister navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol rozsudkom tak, že vysloví z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, že uznesením Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 7T/4/2022, z 20. apríla 2022, bol porušený zákon v ustanoveniach § 281 ods. 1, § 9 ods. 1 písm. f), § 211 ods. 1 Trestného poriadku v prospech obvineného. Zároveň, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie zrušil a aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Využívajúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku sa k dovolaniu ministra vyjadril prokurátor v tom smere, že sa s ním v plnej miere stotožňuje a navrhuje mu vyhovieť.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 1 Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie ministra spravodlivosti je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolaťom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolaťom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolaťom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolaťom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolať uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na

nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Ako z citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné. Inak povedané, dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce sudy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú, „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

Vo vzťahu k obsahu dovolania podaného ministrom spravodlivosti je potrebné na jednej strane uviesť, že minister má pravdu a v danej veci skutočne neboli zistené podmienky na zastavenie trestného stíhania obvineného s poukazom na stanovenia § 290 ods. 1, § 281 ods. 1 a § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku. Trestné stíhanie obvineného P. B. skutočne nebolo podmienené súhlasom poškodeného, pretože vôbec neboli prítomné podmienky, ktoré sú vyžadované v ustanovení § 211 Trestného poriadku.

Na druhej strane je však zároveň potrebné uviesť, že dané pochybenie nie je možné reparovať v rámci dovolacieho konania.

Predovšetkým dovolacie námietky ministra spravodlivosti nie je možné subsumovať pod ním uvádzaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ako už bolo uvedené vyššie, uvedený dovolací dôvod slúži na reparáciu iných pochybení v súdnom konaní.

Najvyšší súd preto s poukazom na uvedenú judikatúru skúmal, či nemožno uplatnené dovolacie námietky prípadne subsumovať pod iný dovolací dôvod.

Vo vzťahu k vedeniu trestného stíhania obsahuje Trestný poriadok dva špecifické dôvody, a to že:

- trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje [§ 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku], alebo
- proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné [§ 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku].

Z uvedeného je zrejmé, že zákonodarca konštruoval dva špecifické dovolacie dôvody vzťahujúce sa na vedenie (vykonanie) trestného stíhania, ktoré sa však aplikujú len v prípade, ak trestné stíhanie bolo vedené nezákonne - teda bolo vykonané napriek tomu, že malo byť zastavené.

Opačnú situáciu, teda keď bolo trestné stíhanie zastavené, hoci na to neboli splnené procesné podmienky - a teda malo byť vykonané, Trestný poriadok ako dovolací dôvod neupravuje.

Ak teda zákonodarca na jednej strane umožňuje v dovolacom konaní reparovať situáciu, keď bolo vykonané trestné stíhanie neoprávnene a na druhej strane na opačný prípad výslovne (zastavenie trestného stíhania) výslovne nereaguje, ide zrejme o zámer zákonodarcu, aby boli tieto opačné prípady vyňaté z dovolacieho prieskumu.

Uvedený nedostatok nie je možné preklenúť ani analógiou či rozširujúcim výkladom. Analógia je v zásade v trestnom práve procesnom síce prípustná, avšak v danom prípade by sa jej aplikovanie dotklo bezprostredne otázok trestnej zodpovednosti obvineného, i keď prizmou procesnoprávnej roviny. V takom prípade by sa však skutočne (materiálne) už jednalo o analógiu in malam partem s bezprostredným vplyvom na vyvodzovanie trestnej zodpovednosti, a preto je použitie analógie či rozširujúceho výkladu v tejto rovine neželané.

Zároveň najvyšší súd zistil, že ministrom spravodlivosti uvádzané dovolacie námietky nie je možné podradiť ani pod ustanovenie § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Podľa tohto ustanovenia minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Dôvodom dovolania je podľa uvedeného ustanovenia teda, že právoplatné rozhodnutie súdu vychádza zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený. Ide teda predovšetkým o nesprávne hodnotenie dôkazov, ktoré boli vo veci vykonané, avšak len pokiaľ sa týkajú okolností, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné (v zásade ide o skutkový podklad rozhodovania o vine, ak sa dotknutá okolnosť týka uznania viny a právnej kvalifikácie činu).

Zároveň je dôvodom dovolania podľa uvedeného ustanovenia okolnosť, že boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie vecí (čo vecne rovnako súvisí so zisťovaním skutkového stavu). To predstavuje primárne chybu konania pri objasňovaní vecí, ktorá je závažná - ktorá teda ovplyvnila skutkové závery rozhodnutia vo vzťahu k okolnostiam, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné. Takou chybou môže byť napríklad nepoužitie dôkazov, ktoré môžu rozhodnutie v podstatných okolnostiach ovplyvniť, pričom alternatívnym príkladom je i vecne nedôvodné (teda nie z procesno-formálnych dôvodov) odmietnutie vykonania stranou navrhovaného dôkazu.

V danom prípade sa však zo strany okresného súdu nejednalo o nesprávne zistenie skutkového stavu alebo o porušenie ustanovení týkajúcich sa skutkového objasnenia vecí.

Naopak, okresný súd nesprávne vyhodnotil formálne - procesné podmienky vzťahujúce sa na možnosť vedenia (prípustnosť) trestného konania.

Dovolacie námietky ministra preto nebolo možné subsumovať ani pod dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Možno preto uzatvoriť, že pre dovolacie námietky ministra neexistuje účinný dovolací dôvod, a preto namietané pochybenie okresného súdu nie je možné napraviť v dovolacom konaní.

Zároveň možno primerane odkázať na právny názor už prezentovaný v judikatúre najvyššieho súdu, podľa ktorého hoci Trestný poriadok dovolanie proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania pripúšťa, pre prípad, že jeho chyba spočíva iba v nesplnení procesných podmienok pre takéto rozhodnutie, neráta so žiadnym dovolacím dôvodom. Ide nepochybne o nedostatok zákonnej úpravy, ktorý však nemožno preklenúť výkladom (osobitne, ak by to znamenalo zmenu rozhodnutia v neprospech obvineného), ale iba zmenou právnej úpravy (R 10/2017).

Z uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie ministra spravodlivosti odmietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.